

Arrest

nr. 290 838 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 17 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. EGGERMONT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 februari 2017 dient de Eritrese echtgenoot van verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in België in. Hij stelt België binnen gekomen te zijn op 30 januari 2017. Bij zijn verzoek tot internationale bescherming stelt hij sinds 23 januari 2011 religieus gehuwd te zijn met verzoekende partij en twee zonen te hebben, respectievelijk geboren op 3 november 2013 en 3 september 2016. De huwelijksakte zou zich bij de verzoekende partij in Eritrea bevinden.

1.2. Op 25 september 2017 wordt de echtgenoot van verzoekende partij erkend als vluchteling.

1.3. De verzoekende partij dient, samen met de kinderen, op 26 oktober 2018 een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging. Zij legt daarbij geen huwelijks- noch geboorteaktes voor, enkel medische

attesten, afgeleverd op 6 november 2018. Zij zijn voorts in het bezit van een ETD (*Emergency travel document*), afgeleverd door de Ethiopische autoriteiten op 24 oktober 2018. Blijkens de visumaanvraag verblijven verzoekende partij en de kinderen te Addis Abeba.

1.4. Op 15 mei 2019 weigert de verwerende partij de afgifte van het gevraagde visum gezinshereniging. Bij arrest nr. 229 130 van 22 november 2019 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing, in essentie omdat niet gebleken is dat de verwerende partij rekening had gehouden met het hoger belang van de kinderen.

1.5. Op 24 juni 2020 weigert de verwerende partij opnieuw de afgifte van het gevraagde visum gezinshereniging. Bij arrest nr. 248 194 van 26 januari 2021 vernietigt de Raad deze beslissing, in essentie omdat geen administratief dossier was neergelegd en de Raad dientengevolge zijn wettigheidscontrole niet kon uitvoeren.

1.6. Na voormelde nietigverklaring heeft de verzoekende partij nog volgende stukken overgemaakt aan de verwerende partij:

- arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid van de echtgenoot van verzoekende partij en attest RVA;
- mail van 3 februari 2021 van de advocaat van verzoekende partij aan de verwerende partij;
- bewijs ziekteverzekering;
- kopie van niet vertaalde chatberichten en vermeldingen "*missed audio call*", alsook foto's, verstuurd via whatsapp;
- brief VDAB d.d. 27 januari 2021 inzake een gesprek over zoektocht naar werk.

1.7. Op 29 juni 2021 beslist de verwerende partij tot uitstel van het treffen van een beslissing en vraagt de verzoekende partij via de diplomatieke post nog volgende documenten voor te leggen:

- nieuwe medisch certificaten;
- huwelijksakte: indien deze niet kan voorgelegd worden de reden geven waarom deze niet kan voorgelegd worden;
- geboorteakte kinderen: indien deze niet kan voorgelegd worden de reden geven waarom deze niet kan voorgelegd worden.

1.8. Op 6 juli 2021 wordt de echtgenoot van verzoekende partij ook aangeschreven met de vraag volgende documenten over te maken:

- loonfiche van juni 2021;
- kopie van de geregistreerde huurovereenkomst met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de in België te vervoegen persoon.

De echtgenoot krijgt één maand de tijd om deze documenten over te maken.

1.9. Via mail van 12 juli 2021 van de advocaat van verzoekende partij worden de gevraagde loonfiches overgemaakt. Via mail van 27 juli 2021 van de advocaat van verzoekende partij wordt ook een kopie van de registratie van de huurovereenkomst overgemaakt. Ook op 13 oktober 2021 worden via mail van de advocaat van verzoekende partij nog recente loonbrieven overgemaakt.

1.10. Op 20 oktober 2021 wordt de afgifte van de gevraagde visums geweigerd.

1.11. Op 10 november 2021 mailt de advocaat van verzoekende partij naar de dienst vreemdelingenzaken, stellende:

"(...)

Uit de motieven blijkt dat (verzoekende partij) in juni om kopie verzocht werd van een huwelijksakte en geboortedocumenten van de kinderen.

Er moet iets misgegaan zijn in de communicatie met de ambassade en de visumpartner, (verzoekende partij) heeft immers midden augustus kopie binnengebracht van de huwelijksakte, met een Engelstalige vertaling, en vaccinatiebewijzen voor de kinderen (geboorteaktes hebben de kinderen niet, ze zijn afkomstig uit een landelijk dorp in Eritrea).

Op 4 november jl. toen mevrouw de beslissing kwam ophalen kreeg zij ook de huwelijksakte terug mee.

Zowel mijn cliënt als zijn vrouw bezweren me dat de akte werd afgegeven en dat zij deze, zonder de vertaling, terug heeft gekregen op 4.11.2021.

Er moet iets misgelopen zijn tussen de visumpartner, de ambassade en uw diensten, maar mijn cliënte heeft het document echt afgeleverd.

U vindt kopie terug van het document in bijlage, evenals van de attesten voor de kinderen.

Mijn cliënt is op. Ik heb hem gisteren op consult gezien, hij was onbedaarlijk aan het huilen. Hij is bijzonder ongerust over het welzijn en de veiligheid van zijn kinderen. Zoals u weet is de situatie aan het escaleren in Ethiopië (<https://ethiopia.diplomatie.belgium.be/nl/ambassade-addis-abeba>)

Mijn cliënt zijn kinderen kunnen geen onderwijs lopen in Ethiopië en hun ontwikkeling wordt geschaad. Mag ik u met aandrang verzoeken om de veiligheidssituatie en het hoger belang van de kinderen in rekening te brengen en de beslissing te herzien?

(...)"

Bij deze mail voegt de advocaat de niet-vertaalde huwelijksakte waarvan sprake in voormelde mail en de in het Engels vertaalde vaccinatiebewijzen.

1.12. Bij arrest nr. 269 663 van 14 maart 2022 vernietigt de Raad de weigeringsbeslissingen, vermeld onder punt 1.10. Daarbij stelt de Raad ondermeer vast:

"(...)

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 29 juni 2021 gevraagd heeft om nieuwe medische certificaten voor te leggen, zowel van verzoekende partij als van de kinderen, alsook de huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen. De verwerende partij heeft er verder op gewezen dat indien de huwelijksakte en de geboorteaktes niet kunnen worden voorgelegd, de reden moet worden gegeven waarom deze aktes niet kunnen worden voorgelegd.

In het administratief dossier bevindt zich verder de ontvangstbevestiging door de ambassade van voorgaande op 29 juni 2021.

Er blijkt verder geen communicatie tussen de ambassade en de dienst vreemdelingenzaken aangaande voorgaande.

Na het treffen van de bestreden beslissing, waarbij de verzoekende partij geconfronteerd werd met de motivering dat de gevraagde documenten niet werden voorgelegd, heeft de advocaat van verzoekende partij op 10 november 2021 gemaïld naar de dienst vreemdelingenzaken stellende:

"(...)

Uit de motieven blijkt dat (verzoekende partij) in juni om kopie verzocht werd van een huwelijksakte en geboortedocumenten van de kinderen.

Er moet iets misgegaan zijn in de communicatie met de ambassade en de visumpartner, (verzoekende partij) heeft immers midden augustus kopie binnengebracht van de huwelijksakte, met een Engelstalige vertaling, en vaccinatiebewijzen voor de kinderen (geboorteaktes hebben de kinderen niet, ze zijn afkomstig uit een landelijk dorp in Eritrea).

Op 4 november jl. toen mevrouw de beslissing kwam ophalen kreeg zij ook de huwelijksakte terug mee.

Zowel mijn cliënt als zijn vrouw bezweren me dat de akte werd afgegeven en dat zij deze, zonder de vertaling, terug heeft gekregen op 4.11.2021.

Er moet iets misgelopen zijn tussen de visumpartner, de ambassade en uw diensten, maar mijn cliënte heeft het document echt afgeleverd.

U vindt kopie terug van het document in bijlage, evenals van de attesten voor de kinderen.

Mijn cliënt is op. Ik heb hem gisteren op consult gezien, hij was onbedaarlijk aan het huilen. Hij is bijzonder ongerust over het welzijn en de veiligheid van zijn kinderen. Zoals u weet is de situatie aan het escaleren in Ethiopië (<https://ethiopia.diplomatie.belgium.be/nl/ambassade-addis-abeba>)

Mijn cliënt zijn kinderen kunnen geen onderwijs lopen in Ethiopië en hun ontwikkeling wordt geschaad.

Mag ik u met aandrang verzoeken om de veiligheidssituatie en het hoger belang van de kinderen in rekening te brengen en de beslissing te herzien?

(...)"

Bij deze mail voegt de advocaat de niet-vertaalde huwelijksakte en de in het Engels vertaalde vaccinatiebewijzen.

De Raad stelt vast dat hoewel de verwerende partij – weliswaar na het treffen van de bestreden beslissing – erop gewezen werd dat de gevraagde documenten wel degelijk werden voorgelegd maar dat er iets misgelopen moet zijn in de communicatie tussen de visumpartner en de ambassade, heeft de verwerende partij zich niet de moeite getroost om contact op te nemen met de ambassade ten einde de waarachtigheid van het gestelde door verzoekende partij te achterhalen. Immers is het inderdaad niet uitgesloten dat er iets misgelopen is in de communicatie, temeer verzoekende partij bij haar mail wel minstens een kopie van de niet-vertaalde huwelijksakte en vaccinatiebewijzen van de kinderen heeft gevoegd en het

geenszins in haar belang is om deze documenten achter te houden. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekende partij bij de indiening van haar visumaanvraag ook al medische certificaten had voorgelegd zodat het evenmin uitgesloten is dat zij wel degelijk nieuwe medische certificaten heeft laten opmaken en voorgelegd zoals gevraagd.

Uit het antwoord op de mail van de advocaat van verzoekende partij kan de Raad ook afleiden dat de verwerende partij zelf van oordeel is dat het niet is uitgesloten dat er iets is misgelopen in de communicatie nu zij reliceert: "Of de huwelijksakte of de geboorteakte al dan niet is voorgelegd verandert niets aan onze beslissing, het blijft een weigering. Ik wil u er aan herinneren dat de weigering ook gestoeld is op andere elementen en niet alleen op de afwezigheid van de huwelijksakte en de geboorteakte van de kinderen."

Ook naar aanleiding van onderhavig beroep blijkt niet dat de verwerende partij is nagegaan of de gevraagde documenten wel degelijk werden voorgelegd, zoals gesteld door de verzoekende partij. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij slechts dat de verzoekende partij haar beweringen niet aantoot. De Raad wijst er echter op dat – wanneer het bestuur erop gewezen wordt dat bepaalde documenten wel degelijk werden voorgelegd en het bestuur deze verklaring ook eenvoudig kan verifiëren via de ambassade – van het bestuur mag verwacht worden dat zij dit nagaat. Daarenboven wijst de verzoekende partij erop dat "gezinsherenigers geen attest krijgen van ingediende documenten bij een visumpartner, of zelfs maar van gemaakte afspraken, en deze informatie ook niet in het administratief dossier terug te vinden is (zodat) verzoekende partij hier geen bewijs van kan leveren". In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij dit betoog volledig onbesproken en toont zij bijgevolg niet aan dat verzoekende partij zelf wel degelijk een bewijs kan voorleggen van haar beweringen. Minstens – door haar reactie dat het al dan niet voorleggen van de gevraagde documenten niks verandert aan de bestreden beslissing – laat de verwerende partij uitschijnen dat het inderdaad kan dat er een communicatieprobleem is geweest

(...)"

1.13. Op 16 november 2022 wordt de afgifte van de gevraagde visa opnieuw geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen (hierna voor de leesbaarheid 'de bestreden beslissing' genoemd), die luiden als volgt:

"(...)

Nieuwe beslissing ten gevolge van de vernietiging van de beslissing van DVZ van 20/10/2021 door de Raad voor Vreemdelingebedwingingen op 14/03/2022, betekend op 16/03/2022.

Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart dient het volgende document binnen 6 maand te worden voorgelegd en aanvaard door DVZ : "nieuw medisch certificaat".

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10.1.1.4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend door S. S. Y. (...), 01/01/1992, van Eritrese nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot in België, H. A. M. (...), erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend enkel op grond van een foto dat als huwelijksakte moet doorgaan. Overwegende dat we een foto van een document niet kunnen aanvaarden. Overwegende dat deze huwelijksakte opgesteld is in de Arabische taal, dewelke geen officiële taal is in Eritrea.

Overwegende dat de huwelijksakte niet vertaald is.

Overwegende dat we enkel over een niet-gelegaliseerde kopie van de huwelijksakte beschikken waardoor de authenticiteit van dit document niet kan worden achterhaald.

Het voorgelegde document kan dan ook niet erkend worden in België en de visumaanvraag wordt afgewezen.

In de veronderstelling echter dat een DNA-test ten aanzien van het kind aantoot dat het om gemeenschappelijke kinderen gaat van mevrouw door S. S. Y. (...) en meneer H. A. M. (...) dan kunnen de resultaten van deze DNA-test weerhouden worden voor een nieuwe beslissing.

In dit geval moet het volgende document door de aanvrager worden voorgelegd binnen de 6 maand en aanvaard door DVZ : " nieuw medisch certificaat".

(...)"

En:

"(...)

Nieuwe beslissing ten gevolge van de vernietiging van de beslissing van DVZ van 20/10/2021 door de Raad voor Vreemdelingebedwingingen op 14/03/2022, betekend op 16/03/2022.

Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart dient het volgende document binnen 6 maand te worden voorgelegd en aanvaard door DVZ : "nieuw medisch certificaat voor de 2 kinderen".

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art.10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen H. M. M. (...), 03/11/2013 en H. A. M. (...), 03/09/2016 teneinde hun vermoedelijke vader H. A. M. (...), 01/05/1985, erkend vluchteling van Eritrese origine in België te vervoegen.

Overwegende dat het dossier geen enkel document bevat dat de verwantschap tussen de betrokkenen aantoonst: geen enkel document uitgaande van de bevoegde burgerlijke stand werd voorgelegd dat de verwantschap met de te vervoegen persoon in België bewijst. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

In dit geval moet het volgende document door de aanvrager worden voorgelegd binnen de 6 maand en aanvaard door DVZ : nieuw medisch certificaat voor de 2 de kinderen".

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, schending van het rechtszekerheidsbeginsel, schending van het redelijkheidsbeginsel, het doeltreffendheidsbeginsel, de individualiseringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, schending van artikelen 10, 10ter en 11 en 12bis Vw., schending van artikel 8 EVRM en artikelen 7 en 24 van het Handvest, schending van artikel 3, 9 en 10 van het VRK

Bestreden beslissing

De bestreden beslissing vermeldt dat alvorens de DNA procedure kan worden opgestart verzoekers binnen de 6 maand een 'nieuw medisch certificaat' moeten voorleggen.

Verder zouden verzoekers geen beroep kunnen doen op gezinshereniging conform artikel 10 Vw. en dit omdat er een foto van een huwelijksakte werd voorgelegd en dat dit niet aanvaard kan worden, omdat de huwelijksakte in het Arabisch werd opgesteld, wat geen officiële taal zou zijn van Eritrea, en niet vertaald zou zijn, en omdat de huwelijksakte niet-gelegaliseerd zou zijn waardoor de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Het document zou dan ook niet erkend kunnen worden wat tot een visumweigering leidt.

Indien er een positieve DNA test de vaderschap over de kinderen aantoonst zal dit evenwel een nieuw element zijn voor een nieuwe beslissing, maar in dat geval dient het document 'nieuw medisch certificaat' worden voorgelegd.

Toepasselijk recht:

Artikel 10ter, §2 Vw. stelt: "De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht."

Artikel 10ter, §2ter, tweede lid Vw. voorziet: "In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bedoeld huwelijk of de voorwaarden verbonden aan de in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, bedoelde duurzame en stabiele relatie, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn eenmaal verlengen met een periode van drie maanden. Dit wordt toegestaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager."

Artikel 11, §1, eerste lid Vw.:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.”

Art. 12bis Vw.:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Een omzendbrief van 17 juni 20091 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. “andere geldige bewijzen”;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

(...)

"a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen " De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen " 1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband [...] 2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis; - enz." De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Artikel 12bis, §5 en §6 Vw.:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [4 met betrekking tot die band]4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn:"[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen

beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden.”

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.”

Artikel 15.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet dat de bevoegde instanties zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis stellen van de ten aanzien van hem genomen beslissing. Het is enkel in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, dat deze termijn verlengd kan worden.

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst:

“Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.” (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen:

“In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen “ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband” in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke “andere bewijsmiddelen” moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van “andere bewijsmiddelen” voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen”. (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22).

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: *“Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee’s right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible.”* (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Refugee Family Reunification. UNHCR’s Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC)*, februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

Zoals advocaat-generaal Mengozzi in punt 41 van de conclusie in zaak C-380/17 van 27 juni 2018 terecht opmerkt, vormt het in richtlijn 2003/86 erkende en geregelde recht op gezinshereniging een specifiek aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, dat als grondrecht in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest is vastgelegd en als zodanig in de rechtsorde van de Unie wordt beschermd (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Zoals Mengozzi stelt wordt het rechtstreekse verband tussen het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven en het recht op gezinshereniging wordt uitdrukkelijk erkend in overweging 2 van richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie heeft in dit verband uitdrukkelijk verklaard dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 moeten worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven. (arrest van 4 maart 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, punt 44) Artikel 7 van het Handvest moet bovendien worden gelezen in samenhang met de verplichting om overeenkomstig artikel 24, lid 2, van het Handvest de belangen van het kind in overweging te nemen, en met inachtneming van de omstandigheid dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden, zoals erkend in artikel 24, lid 3, van het Handvest (arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punten 57 en 58); 23 december 2009, Detiček (C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 54), en 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 76), alsmede artikel 9, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind.) Het Hof heeft ook geoordeeld dat verzoeken van een kind of een van zijn wettelijke vertegenwoordigers om een lidstaat voor gezinshereniging binnen te komen of te verlaten, door de lidstaten met welwillendheid, menselijkheid en spoed moeten worden behandeld. (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punt 57), en artikel 10, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind)

Zoals advocaat-generaal Mengozzi (punt 43) stelt is het correct dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge ontnemen waarover deze bij de beoordeling van verzoeken om gezinshereniging beschikken. Maar de lidstaten dienen deze beoordelingsmarge wel conform artikelen 7 en 24 van het Handvest uit te oefenen, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en artikel 5, lid 5, van de richtlijn, op grond waarvan de lidstaten bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging dienen uit te gaan van het belang van de betrokken kinderen en ernaar dienen te streven dat het gezinsleven wordt bevorderd (arrest van 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).

Mengozzi benadrukt in punt 44 nog dat het Hof heeft gewezen op het belang van bepaalde internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, zoals met name het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en het Verdrag inzake de rechten van het kind, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van Unierecht. Het Verdrag inzake de rechten van het kind bindt, net als de andere genoemde internationale instrumenten, elk der lidstaten (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad (C-540/03, EU:C:2006:429, punten 35-38).

Het Hof heeft erop gewezen dat de lidstaten hun eventuele handelingsvrijheid uit hoofde van richtlijn 2003/86 niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van die richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan (arresten van 4 maart 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117, punt 43); 6 december 2012, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74), en 9 juli 2015, K en A (C-153/14, EU:C:2015:453, punt 50).

In zaak C-1/23 heeft G. Pitruzzella op 9 maart 2023 geconcludeerd bij het Hof van Justitie als advocaat-generaal. Het betreft een Belgisch dossier gezinshereniging en de toepassing van richtlijn 2003/86/EG. Het gaat meer concreet over artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het Belgische gezinsherenigingsbeleid, meer specifiek het beleid om verzoekers te dwingen zich te begeven naar een buurland van het herkomstland om daar in persoon de visumaanvraag in te dienen, terwijl het in dat stadium van de procedure niet om een absolute noodzakelijkheid gaat (bvb. omwille van biometrische controles).

De AG herhaalt dat volgens de vaste rechtspraak van het Hof het doel van de richtlijn is om gezinshereniging te bevorderen en bescherming te bieden, met extra aandacht voor minderjarigen. De AG herinnert eraan dat het om positieve verplichtingen en subjectieve rechten gaat en dat het recht op

gezinshereniging niet onrechtvaardig belemmerd mag worden (punt 39 van de conclusie). De AG meent dat de begunstigden van het recht op gezinshereniging niet de reële mogelijkheid om concreet van dit recht te genieten mogen ontzegd worden (punt 40 van de conclusie).

De AG geeft aan dat er drie beperkingen zijn op de wijze waarop lidstaten artikel 5, §1 van de richtlijn mogen toepassen. De eerste is respect voor de doelstelling en geest van de richtlijn: gezinshereniging is de algemene regel en eventuele voorwaarden en beperkingen mogen de doelstelling van de richtlijn niet uithollen. Lidstaten mogen het recht op gezinshereniging via de toepassing van artikel 5 van de richtlijn dan ook niet verhinderen, te moeilijk maken, of onmogelijk maken (punt 50 van de conclusie). Een tweede reeks beperkingen vloeit voort uit de grondrechten, meer bepaald artikel 7 en 24 van het Handvest, met verwijzing naar de artikelen 9 en 10 van het IVRK. Gezinshereniging moet dan ook positief en menselijk benaderd worden. Beperkingen die voortvloeien uit de omzetting van Unierecht, moet op basis van artikel 51 van het Handvest, de grondrechten en toepassing van het Handvest bevorderen. Un volgens art. 52 van het Handvest moet elke beperking op deze grondrechten voorzien zijn bij wet, de essentiële inhoud van deze rechten respecteren, en corresponderen met het evenredigheidsbeginsel (punt 53 van de conclusie).

De derde reeks beperkingen vloeit voort uit de individualiseringsplicht voorzien in artikel 17 van de richtlijn, en de plicht met alle specifieke en individuele elementen rekening te houden (punt 56 van de conclusie). Zoals de AG opmerkt voorziet de Belgische wet in geen enkele uitzondering op de verplichting voor de gezinsleden van de erkend vluchteling om zich aan te bieden bij de bevoegde diplomatieke post om de aanvraag in te dienen. Volgens de AG is dit een verkeerd gebruik van de discretionaire bevoegdheid die aan de lidstaten werd gelaten (punt 59 van de conclusie). Het gaat immers in tegen de doelstelling van de richtlijn gezinshereniging te bevorderen, en zeker tegen de doelstelling gezinshereniging voor vluchtelingen net te faciliteren, en schendt het doeltreffendheidsbeginsel (punt 60 van de conclusie).

Het feit dat verzoekers zouden kunnen vrijgesteld worden door de Belgische Staat van deze verplichting wordt op scepsis onthaald. Het is niet aangetoond dat het om een reële mogelijkheid gaat, en als het al een mogelijkheid zou zijn is die dermate discretionair dat het enkel kan indien de indiening als compleet onmogelijk zou beschouwd worden door de DVZ. Ten tweede blijkt duidelijk dat de Belgische Staat de 'onmogelijkheid' extreem strikt invult, en deze mogelijkheid zo elk nuttig effect ontzegt, terwijl het gaat om mensen die in conflictgebieden wonen en voor wie verplaatsingen vaak erg gevaarlijk zijn. Ten derde is deze optie gewoon onbekend bij eventuele begunstigden (punt 61 van de conclusie).

Ten andere, stelt de AG, dringt de vraag zich op of eisen dat een verzoeker zich telkenmale fysiek aanbiedt om de aanvraag in te dienen, wel verenigbaar is met richtlijn, gezien een dergelijke verplaatsing een reële hindernis kan zijn voor de begunstigden (punt 62 van de conclusie). Het lijkt, gelet op het feit dat het om kwetsbare gezinsleden van vluchtelingen gaat en soms gepaard gaat met een verplaatsing naar een buurland, om het verhinderen te gaan van het recht op gezinshereniging:

“À cet égard, il convient de relever que la procédure de regroupement se déroule par étapes et requiert souvent, après le dépôt de la demande, que les membres de la famille concernés se présentent plusieurs fois à un poste diplomatique ou consulaire, notamment afin de déposer des documents, de passer des entretiens, d'effectuer des tests ADN, et, si la demande est acceptée, de retirer les visas. Or, imposer à ces personnes – parmi lesquelles figurent généralement les éléments les plus fragiles de la famille, tels les enfants en bas âge – de faire face à de multiples déplacements, souvent longs, difficiles, sinon dangereux, ou excessivement onéreux, vers des postes diplomatiques ou consulaires qui peuvent, comme c'est le cas dans la procédure au principal, être situés dans des pays autres que celui de résidence, pour y accomplir des formalités qui peuvent aisément être réalisées à distance, ne me paraît pas conforme à l'esprit de la directive 2003/86, mais procède plutôt de la volonté de disséminer le parcours menant vers un tel regroupement d'obstacles de nature à décourager l'exercice du droit à celui-ci. Cela vaut notamment s'agissant des membres de la famille des réfugiés qui peuvent rencontrer des difficultés plus importantes à se déplacer. Ainsi, l'obligation de déposer en personne la demande de regroupement familial aurait pour effet de désavantager de manière tendanciellement plus importante la catégorie de ressortissants de pays tiers que la directive 2003/86 vise tout particulièrement à protéger, entraînant l'effet paradoxal que les circonstances qui ont conduit ces derniers à fuir leur pays et qui, aux termes du considérant 8 de cette directive, ont amené le législateur de l'Union à prévoir des conditions plus favorables pour l'exercice de leur droit au regroupement familial, rendent celui-ci objectivement plus difficile, sinon en pratique impossible» (punt 63 van de conclusie).

De Belgische Staat miskent de individualisatieplicht, omdat de verplichte aanwezigheid van familieleden van vluchtelingen op de post in persoon om de aanvraag in te dienen, zonder dat er reële uitzonderingen hierop voorzien zijn, niet toelaat rekening te houden met de situatie van de betrokkenen, noch met de leeftijd van de kinderen en de situatie in het herkomstland. Terwijl deze omstandigheden in rekening moeten gebracht worden in het vroegst mogelijke stadium van de formaliteiten voor het indienen van de aanvraag. (punt 66 van de conclusie).

De AG herinnert eraan dat de procedure net zo flexibel mogelijk moet zijn, dat er garanties moeten zijn op soepelheid, snelheid en doeltreffendheid, conform de rechtspraak van het EHRM. Het excessieve formalisme van de Belgische Staat voldoet daar niet aan (punt 67 van de conclusie).

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 12bis, § 7 Vw. herneemt: "In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Om rekening te houden met het hoger belang van het kind is het essentieel dat er wordt gekeken naar het behoud van de gezinsomgeving en het onderhouden van relaties met het gezin (VN-Kinderrechtencomité, Algemene Commentaar nr. 14, paras. 58-70), de bescherming en veiligheid van het kind (ibid., paras. 71-74), de kwetsbaarheid van het kind (ibid., paras. 75-76); het recht van het kind op gezondheid (ibid., paras. 77-78); het recht van het kind op onderwijs (ibid., par. 79).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited

above, § 135; and *X v. Latvia* [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het Jeunesse arrest).

Het VN Kinderrechtencomité dringt aan op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind worden hieronder hernoemen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children’s best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States’ legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party’s territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, *Ilyasov v. Kazakhstan*, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, *Husseini v. Denmark*, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, *M.G.C. v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, *Leghaei and others v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, *D.T. v. Canada*, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent’s country of origin would be against the child’s best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children’s rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child’s social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child’s right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child’s relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into

account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.^{26 33} In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification." Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017. Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, "The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law" in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: "de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een "vermoeden van goedkeuring" van een verzoek tot gezinshereniging¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf." (E. DESMET, *Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, *Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen*, deel 18, *Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen*, Die Keure 2019).

Artikel 11, voorlaatste lid, Vw. stelt: "Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en oeuvre du regroupement

familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden."

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Verzoeker is het niet eens met de beslissing voor de volgende redenen: Zoals verzoekende partij bij de vorige weigering heeft aangevoerd werd de huwelijksakte in augustus 2021 wel degelijk voorgelegd aan de Belgische ambassade, voorzien van een Engelse vertaling.

Op 10 november 2021 heeft de raadsman van verzoekende partij dit nog eens geduid bij verwerende partij. Er werd toen op gewezen dat verzoekster van de ambassade enkel de huwelijksakte terug had gekregen, niet de vertaling. Op 30 november 2021 heeft verwerende partij niet verduidelijkt of zij kopie had gekregen van de huwelijksakte en de vertaling, maar geantwoord dat het al dan niet voorleggen van de huwelijksakte of geboorteakte irrelevant is en geen beslissend deel uitmaakt van de motieven.

In het arrest van 14 maart 2022 oordeelt Uw Raad:

"De Raad stelt vast dat hoewel de verwerende partij – weliswaar na het treffen van de bestreden beslissing – erop gewezen werd dat de gevraagde documenten wel degelijk werden voorgelegd maar dat er iets misgelopen moet zijn in de communicatie tussen de visumpartner en de ambassade, heeft de verwerende partij zich niet de moeite getroost om contact op te nemen met de ambassade ten einde de waarachtigheid van het gestelde door verzoekende partij te achterhalen. Immers is het inderdaad niet uitgesloten dat er iets misgelopen is in de communicatie, temeer verzoekende partij bij haar mail wel minstens een kopie van de niet-vertaalde huwelijksakte en vaccinatiebewijzen van de kinderen heeft gevoegd en het geenszins in haar belang is om deze documenten achter te houden. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekende partij bij de indiening van haar visumaanvraag ook al medische certificaten had voorgelegd zodat het evenmin uitgesloten is dat zij wel degelijk nieuwe medische certificaten heeft laten opmaken en voorgelegd zoals gevraagd. Uit het antwoord op de mail van de advocaat van verzoekende partij kan de Raad ook afleiden dat de verwerende partij zelf van oordeel is dat het niet is uitgesloten dat er iets is misgelopen in de communicatie nu zij repliceert: "Of de huwelijksakte of de geboorteakte al dan niet is voorgelegd verandert niets aan onze beslissing, het blijft een weigering. Ik wil u er aan herinneren dat de weigering ook gestoeld is op andere elementen en niet alleen op de afwezigheid van de huwelijksakte en de geboorteakte van de kinderen.

Ook naar aanleiding van onderhavig beroep blijkt niet dat de verwerende partij is nagegaan of de gevraagde documenten wel degelijk werden voorgelegd, zoals gesteld door de verzoekende partij. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij slechts dat de verzoekende partij haar beweringen niet aantoot. De Raad wijst er echter op dat – wanneer het bestuur erop gewezen wordt dat bepaalde documenten wel degelijk werden voorgelegd en het bestuur deze verklaring ook eenvoudig kan verifiëren via de ambassade – van het bestuur mag verwacht worden dat zij dit nagaat. Daarenboven wijst de verzoekende partij erop dat "gezinsherenigers geen attest krijgen van ingediende documenten bij een visumpartner, of zelfs maar van gemaakte afspraken, en deze informatie ook niet in het administratief dossier terug te vinden is (zodat) verzoekende partij hier geen bewijs van kan leveren". In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij dit betoog volledig onbesproken en toont zij bijgevolg niet aan dat verzoekende partij zelf wel degelijk een bewijs kan voorleggen van haar beweringen. Minstens – door haar reactie dat het al dan niet voorleggen van de gevraagde documenten niks verandert aan de bestreden beslissing – laat de verwerende partij uitschijnen dat het inderdaad kan dat er een communicatieprobleem is geweest."

Verzoeker heeft nooit uitsluitend gekregen van verwerende partij of de vertaling van de huwelijksakte nu teruggevonden was of niet. Verzoeker heeft ook nooit de vraag gekregen van verwerende partij de vertaling van de huwelijksakte opnieuw te laten opmaken en opnieuw voor te leggen.

Verzoekers raadsman heeft sinds het vernietigingsarrest 7 maal contact genomen met verwerende partij om na te gaan of het visum nu kon afgeleverd worden en of er nog iets ontbrak. Er werden bewijzen toegevoegd van inkomsten, van het reizen naar Ethiopië door de referentiepersoon, van financiële steun

en volgehouden contact. Op geen enkele van deze vragen kwam er een antwoord met een vraag nog een nieuwe vertaling te laten opmaken van de huwelijksakte. Verzoekende partij kon ervan uitgaan dat de vertaling die bezorgd werd aan verwerende partij teruggevonden werd na contact met de ambassade. Uit het veelvuldige mailverkeer van verzoekers raadsman aan verwerende partij en de Belgische ambassade blijkt een enorm gebrek aan transparantie bij de Belgische Staat voor wat betreft de behandeling van visa gezinshereniging voor vluchtelingen.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden."

Op de mail van 22 juni 2022 kwam geen antwoord, op de mail van 8 september 2022 kwam geen antwoord. Op de mail van 21 oktober 2022 kwam geen antwoord.

Op de mail van 22 november 2022 kwam het antwoord dat het "dossier" "heropend" werd en dat ze "alleen nog nieuwe medische certificaten" (eigen benadrukking) nodig hebben voor de verzoekers.

Dit bericht is wel wat cryptisch, omdat het 'dossier' toch opnieuw als open diende beschouwd te worden sinds de betekening van het vernietigingsarrest van Uw Raad, 7 maanden voor het bericht in kwestie, en het is in een dergelijk geval ook niet verwerende partij die het dossier terug 'open' zet, maar Uw Raad. Verzoeker ging ervan uit dat dit bericht inhield dat eens er nog recente medische attesten zouden voorgelegd worden het visum zou afgeleverd worden.

Immers, in zoverre dit bericht een antwoord was op verzoekende partij haar vraag of het visum nu eindelijk kon toegekend worden mocht verzoekende partij er, gelet op de specifieke bewoordingen van dit antwoord van verwerende partij, vanuit gaan dat het dossier volledig was en dat de vertaling die werd neergelegd van de huwelijksakte teruggevonden werd.

Verzoekende partij ging er dan ook vanuit dat het dossier volledig was, en een uitnodiging om de instructie in verband met de medische attesten vanuit de ambassade snel zou volgen. Immers, het is de ambassade die een dergelijke instructie op schrift stelt en meegeeft bij welke specifieke artsen een betrokkene zich kan melden voor het nodig geachte onderzoek.

Op 21 december 2022 worden verwerende partij en de Belgische ambassade ingelicht dat verzoekster evenwel nog steeds geen uitnodiging ontvangen heeft om de medische attesten te laten opstellen en voor te leggen. Er werd gevraagd na te gaan wat het probleem precies is. Hierop kwam geen antwoord.

Nog een maand later vraagt verzoekers raadsman aan verwerende partij en aan de Belgische ambassade: "Mijn cliënt komt me wekelijks vragen wat de stand van zaken is."

Kan u mij a.u.b. een antwoord geven op de vraag die ik meer dan een maand geleden gesteld heb?"

Op 1 februari 2023 krijgt verzoekers raadsman plots antwoord in het Frans dat het visum geweigerd werd onder voorbehoud van een DNA test en dat deze pas kon afgenomen worden eens er medische attesten worden voorgelegd.

Dit maakt een schending uit van het vertrouwensbeginsel. Verzoekende partij mocht er, gelet op de communicatie van verwerende partij van 22 november 2022 immers vanuit gaan dat het dossier volledig was en er een positieve beslissing zou genomen worden eens de medische certificaten zouden voorgelegd worden.

Opnieuw wordt er geen enkele melding gemaakt van het feit dat de huwelijksakte van verzoekende partij als onbestaande zou beschouwd worden of dat de vertaling niet teruggevonden werd.

Een ontbrekende vertaling van dit document toevoegen is niet zo complex en erg nuttig voor de afhandeling van het dossier. Verzoekende partij zou dit op het eerste verzoek voldoen. Vragen om medische documenten voor te leggen als voorwaarde om een DNA test af te nemen is niet nuttig voor het dossier, en veel complexer. Verzoekende partij begrijpt niet waarom het onmogelijk is om haar te verwittigen dat de vertaling van de huwelijksakte niet werd teruggevonden en opnieuw voorgelegd dient te worden.

Verzoekende partij begrijpt ook niet waarom verwerende partij doet uitschijnen dat het dossier volledig is en dat enkel nog medische certificaten moeten voorgelegd worden terwijl de beslissing wel aangeeft dat de vertaling van de huwelijksakte nog steeds zou ontbreken en er een DNA test nodig zou zijn.

Verzoekende partij wacht al sinds 2017 en verdient het eenvoudigweg niet om dergelijke ontransparante, tegenstrijdige, incorrecte informatie te krijgen en om in hoofdzaak geen enkel antwoord te krijgen op haar vragen en in het donker gehouden te worden over de staat van haar dossier. En dit terwijl ze al geklaagd had over het feit dat er tegenstrijdige communicatie was geweest en zij haar huwelijksakte en de vertaling ervan had voorgelegd aan de Belgische ambassade en deze blijkbaar verloren zijn gegaan.

Uit het bijzonder late bericht van de Belgische ambassade van 8 februari 2023 blijkt ook dat ze het volledige dossier niet kunnen terugvinden en de referentie en naam van verzoekende partij geen enkel belletje doet rinkelen.

Dat verwerende partij gebruikt wilt maken van de mogelijkheid die artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn met zich meebrengt om enkel de gezinsleden van de vluchteling de gezinsherenigingsprocedure te laten initiëren, en dat dit via een private visumpartner via de ambassade in een buurland moet gebeuren staat op zich al op zeer gespannen voet met de plicht om gezinshereniging voor de familieleden van vluchtelingen te faciliteren, maar dat er dan ook nog eens andere referentienummers moeten gehanteerd worden voor contact met de ambassade en contact met de DVZ voegt kunstmatige, vermijdbare hindernissen toe. Dat verwerende partij en de ambassade dan nog eens amper tot niet met de referentiepersoon of de raadsman van verzoekende partij communiceren maakt de procedure qua communicatie en rechtszekerheid uiterst precair en ontransparant. Opnieuw is dit geheel onnodig. Verzoekende partij haar raadsman heeft keer op keer op keer aan verwerende partij laten weten zo goed mogelijk te willen meewerken. Er zijn drie (!) vernietigingsarresten van Uw Raad geweest, voor een aanvraag die sinds 2018 hangende is, terwijl verwerende partij de behandeling van gezinsherenigingsaanvragen voor gezinsleden van vluchtelingen moet faciliteren. Het EHRM dringt aan op een snelle behandeling van dergelijke aanvragen terwijl verwerende partij hier fout op fout aaneenrijgt en nog weigert om vlot en duidelijk te communiceren naar verzoekende partij en haar raadsman. Dat er plots wordt overgeschakeld naar Frans, uit het niets, helpt niet om die perceptie te counteren. Integendeel. Voor verzoekende partij moet er vastgesteld worden dat het verzoek werd ingediend in oktober 2018. Verwerende partij heeft eerst 7 maanden gewacht om een beslissing te nemen over het visum. De beroepsprocedure heeft verwerende partij nog eens zes maanden extra gegeven om het dossier verder te onderzoeken. Dan heeft verwerende partij meer dan 7 maanden gewacht om het visum opnieuw te weigeren. De beroepsprocedure nam 7 maanden in beslag. Verwerende partij heeft dan net geen 9 maanden gewacht om het visum opnieuw te weigeren. Deze beslissing werd pas op 4 november 2021 betekend wat een overschrijding inhoudt van de wettelijke termijn van 9 maanden. Het duurde 4 maanden eer een arrest werd geveld. Verzoeker heeft dan gewacht van 26 maart 2022 tot 15 februari 2023 om de beslissing te betekenen aan verwerende partij, bijna 11 maanden (!), het opnieuw een overschrijding inhoudt van de maximum termijn.

De gezinsherenigingsrichtlijn en de geciteerde bepalingen van de Vreemdelingenwet zijn bijzonder duidelijk. De beslissing dient niet enkel binnen de wettelijke termijn genomen te zijn maar ook binnen die termijn betekend te worden.

Het is verder ook absoluut niet de bedoeling dat verwerende partij met elke vernietiging van haar beslissing opnieuw een volledige termijn krijgt van 9 maanden om te beslissen.

De rechtbank van eerste aanleg heeft geoordeeld op 1 april 2022 in zaak 21/382/A dat de DVZ de redelijke termijn overschrijdt indien zij 5 maanden na een vernietigingsarrest van de RvV nog steeds geen nieuwe beslissing genomen heeft, indien zij voor die vernietiging reeds meer dan voldoende tijd gehad heeft om het dossier te bestuderen en de raadsman de DVZ daar verschillende malen op eattendeerd heeft, de DVZ geen enkele rechtvaardiging geeft voor deze lange termijn, rekening houdend met de levensomstandigheden waar het visum wordt afgewacht en de familiebanden (stuk 4).

Voorliggend dossier betreft natuurlijk geen humanitair visum, maar een visum gezinshereniging voor de gezinsleden van een erkend vluchteling, een dossier waarbij verwerende partij sowieso verplicht is zo snel mogelijk te beslissen en alleszins binnen de 9 maanden en waarbij er reeds drie vernietigingen zijn geweest door Uw Raad.

Daarbij is er geen enkele reden om aan te nemen dat een verlenging van de termijn nodig is omwille van de complexiteit van het dossier, het gaat om een voor de hand liggende zaak van gezinshereniging van een vluchteling met zijn vrouw en kinderen waarvoor eventueel de cascadereregeling van toepassing. Verwerende partij heeft ook geen beslissing tot verlenging van de termijn genomen of gecommuniceerd aan verzoekende partij, noch uitgelegd welke uitzonderlijke complexe omstandigheden er na 3 vernietigingen door Uw Raad en het verstrijken van de jaren zou bestaan.

Het is zondermeer tekenend dat verwerende partij op geen enkele van verzoekers raadsman zijn mails antwoordt om dan eind november te laten weten dat zij (?) het dossier 'heropend' (?) heeft en enkel nog de medische certificaten ontbreken, om dan enkele maanden daarna te laten weten dat het eigenlijk gaat om een weigering onder voorbehoud van een DNA test.

Het is verzoekende partij volstrekt onduidelijk waarom er 11 maand moet gewacht worden om haar van deze beslissing op de hoogte te stellen, terwijl dit geen enkel onderzoek vergt en gewoon daags na het laatste vernietigingsarrest van Uw Raad had besloten kunnen worden.

Verzoekende partij heeft overigens geen enkele reden om aan te nemen dat de bestreden beslissing effectief reeds op 16 november 2022 werd genomen en het louter aan een compleet gebrek aan samenwerking en communicatie met de ambassade zou liggen dat er nog eens 3 maand extra verstreken is om verzoekster hiervan in kennis te stellen, terwijl de raadsman van verzoekster wel verschillende keren per mail om opheldering verzocht heeft.

Verwerende partij schendt het doeltreffendheidsbeginsel, de transparantieplicht, het hoger belang van de betrokken kinderen, het recht op gezinshereniging, artikel 10ter, §2 Vw. en de motiveringsplicht.

Verzoekende partij beroept zich dan ook op de conclusie van de AG in zaak C-1/23, de daar aangehaalde principes en bepalingen, om te stellen dat in voorliggend dossier, verwerende partij het recht op gezinshereniging en de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn miskent. Er is geen enkele aanvaardbare verklaring waarom het zo moeilijk zou moeten zijn voor verwerende partij om te antwoorden op vragen, om te communiceren met de raadsman van verzoekende partij, om duidelijkheid te bieden over de volledigheid van het dossier en wat eventueel ontbreekt, noch om 11 maand te wachten na een derde vernietiging door Uw Raad om het visum te weigeren en in een pennetrek medische certificaten te vragen als voorwaarde voor het nog later laten doorgaan van een DNA test die ongetwijfeld ook ettelijke maanden in beslag zal nemen. Het is onnodige hindernis na onnodig hindernis, een logge, formalistische procedure, die op zo'n manier wordt ingevuld dat ze niet verder kan afstaan van de de doelstelling, het bevorderen van gezinshereniging.

Verzoekende partij herinnert er overigens aan, met respect voor het gezag van gewijsde, dat de conclusies van de advocaat-generaal in zaak C-1/23 niet te verzoenen vallen met het oordeel dat Uw Raad reeds gevelde heeft in voorliggend dossier, met name in het arrest dat de eerste weigeringsbeslissing vernietigt, en dat het feit dat de Belgische Staat besloten heeft om te eisen dat het visum gezinshereniging kan ingediend worden door de gezinsleden van de erkende vluchteling op de consulaire post in het buurland van het herkomstland, en dat er met dergelijke hindernissen, de gesloten gemilitariseerde grens tussen beide landen, het feit dat het om een vrouw met 2 jonge kinderen gaat, geen rekening wordt gehouden door de staat om de vrijstellingstermijn te bepalen. Dit zijn net voorbeelden van het excessieve formalisme dat onverzoenbaar is met de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn en heeft een disproportioneel hinderlijke impact op de gezinsleden van vluchtelingen en negeert hun individuele omstandigheden. Het recht op gezinshereniging voor verzoekende partij werd sinds 2018 verkeerd geïnterpreteerd en onnodig bemoeilijkt.

Verzoekende partij geeft nog eens aan dat de originele huwelijksakte werd voorgelegd aan de Belgische ambassade, het loket waar zij door verwerende partij gedwongen wordt gebruik van te maken. De motivering van verwerende partij dat het slechts om een foto gaat klopt niet. Verzoekende partij haar raadsman heeft op 10 november 2021 weliswaar een foto van de akte doorgestuurd naar verwerende partij, maar zoals verzoekende partij al enkele malen heeft aangegeven heeft zij in augustus 2021 de originele huwelijksakte neergelegd bij de Belgische ambassade en heeft zij bij het ophalen van de derde weigeringsbeslissing de originele akte teruggekregen, maar niet de Engelse vertaling die gevoegd was. Toen verzoekende partij door de derde weigering te weten kwam dat de akte werd beschouwd als niet neergelegd heeft haar raadsman een foto van de akte bezorgd aan verwerende partij per mail op 10 november 2021. Verwerende partij heeft niet verzocht de originele akte nog eens neer te leggen. Zoals uit de gevoegde informatie hierboven bleek heeft zij op de mail van 10 november 2021 gereageerd dat de akte sowieso niet relevant zou zijn, en heeft zij na het vernietigingsarrest per mail laten weten dat het dossier 'heropend' was en 'alleen' medische certificaten ontbraken.

De motivering dat verzoekende partij slechts een foto van de huwelijksakte voorgelegd zou hebben is onzorgvuldig en gebrekkig. Er dient hierbij nog eens gewezen te worden op de gebrekkige communicatie en werking tussen de Belgische ambassade, de DVZ en de visumpartner. Dat blijkt op zich al uit het feit dat verwerende partij de beslissing in november 2022 zou genomen hebben en de Belgische ambassade pas in februari 2023 zich verwaardigde de beslissing ter kennis te geven, en ook uit het feit dat de ambassade en verwerende partij verschillende malen door verzoeksters raadsman om informatie werden gevraagd en hier niet op antwoordden en uit het feit dat de Belgische ambassade ook aangaf niet te weten om welk dossier het ging terwijl ze wel de volledige naam en OV nummer had gekregen van het dossier. Uit dat brokkenparcours blijkt dat het geloofwaardig is dat verzoekster zoals zij verschillende malen aangegeven heeft haar huwelijksakte heeft overgemaakt aan de ambassade, met een Engelse vertaling, hier nergens melding van is gemaakt en die akte ook zoek is geraakt. Zoals Uw Raad in het laatste vernietigingsarrest ook aangegeven heeft duidt het feit dat verzoekster over de akte beschikt, haar raadsman die heeft overgemaakt per mail en het feit dat zij er niets bij te winnen heeft die akte niet voor te leggen ook op dat haar verklaringen in deze geloofwaardig zijn.

De motivering dat de akte in het Arabisch zou zijn en dat Eritrese documenten niet in het Arabisch worden opgesteld is eveneens manifest onredelijk en zeer onzorgvuldig. De referentiepersoon en zijn vrouw zijn beiden moslim. Officiële Eritrese documenten kunnen zowel in het Tigrinya als in het Arabisch worden opgesteld:

"Eritrean documents are written in Tigrinya, Arabic, English or a combination of these languages." Federal Justice and Police Department EJPD, Staatssekretariat für Migration SEM, Country Analysis, 21 januari 2021, Focus Eritrea Identity and civil status documents Translated by Landinfo (Norway), pg. 7 beschikbaar

op <https://www.sem.admin.ch/dam/sem/en/data/internationales/herkunftslander/afrika/eri/eri-identitaets-und-zivilstandsdokumente.pdf.download.pdf/ERI-identitaets-und-zivilstandsdokumente-e.pdf>

"Documents are mostly printed in Tigrinya and Arabic." UK Home Office, Country Information and Guidance Eritrea: Illegal Exit March 2015, pg. 14, beschikbaar op [https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/412716/CIG - Eritrea - Illegal Exit - March 2015 - v1_0.pdf](https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/412716/CIG_-_Eritrea_-_Illegal_Exit_-_March_2015_-_v1_0.pdf)

Dat Arabisch naast Tigrinya en Engels een van de officiële werktalen is van de Eritrese overheid is informatie die ook teruggevonden kan worden op het CIA Factbook (<https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/eritrea/>), zelfs op Wikipedia (<https://en.wikipedia.org/wiki/Eritrea>).

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, de individualiseringsplicht, en de motiveringsplicht. Verzoekende partij heeft opnieuw talrijke bewijzen gevoegd van de gezinsbanden tussen de referentiepersoon, zijn vrouw en kinderen, waaronder bewijzen van zijn bezoek, financiële steun en volgehouden toewijding.

Als verwerende partij meent dat er geen geldige huwelijksakte werd voorgelegd dient zij nog steeds correct de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn toe te passen.

De huwelijksakte die verwerende partij heeft is effectief niet gelegaliseerd. In een dergelijke situatie is verzoekende partij in de onmogelijkheid om haar huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie (WIPR).

Artikel 30, §1 WIPR stelt: "Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd."

Gelet op het feit dat de huwelijksakte niet gelegaliseerd werd kan de akte niet beschouwd worden als zijnde een authentieke akte die wordt voorgelegd in België.

Bijgevolg stelt de vraag naar de toepassing van artikel 27 WIPR zich niet ((RvV nr 226 981 van 29 april 2019).

De vraag van verzoekende partij is evenwel niet naar de erkenning van de huwelijksakte maar naar gezinshereniging op basis van het huwelijk met de referentiepersoon. Verwerende partij weet op basis van de verklaringen van de referentiepersoon dat zij gehuwd zijn sinds 2011 en 2 kinderen hebben. De referentiepersoon heeft bij zijn VIB alle nuttige informatie over zijn vrouw en kinderen gegeven, verzoekende partij heeft verschillende malen de huwelijksakte voorgelegd, evenals een vertaling hiervan, er werden tal van bewijzen van de relatie, onderling contact, financiële steun en bewijs van een bezoek aan Ethiopië van de referentiepersoon voorgelegd. Er bestaat geen redelijke twijfel over de huwelijks- en gezinsbanden tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

De Vreemdelingenwet en Gezinsherenigingsrichtlijn voorzien expliciet in een cascade regeling voor vluchtelingen die gezinshereniging willen en die geen gelegaliseerd akte kunnen voorleggen.

Verwerende partij houdt geen enkele rekening met de bewijzen van de gezinsbanden die werden voorgelegd en motiveert daar ook niet over. Nu pas, na drie vernietigingen door Uw Raad en verschillende jaren die verstreken zijn sinds de aanvraag een DNA vereisen is volstrekt onredelijk. Verwerende partij schendt ook de motiveringsplicht en individualiseringsplicht door geen enkele rekening te houden met de bewijzen van het gezinsleven die werden voorgelegd.

Gelet op de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon en het feit dat zij de continue zorg draagt voor hun beide kinderen, gelet op de verklaringen van de referentiepersoon over zijn vrouw en kinderen tijdens zijn VIB, gelet op de continue bezorgdheid van de referentiepersoon over het welzijn van zijn vrouw en kinderen, gelet op zijn bezoek en de gezamenlijke foto's, evenals de voorgelegde vaccinatiebewijzen, meent verzoekende partij dat er geen twijfel kan bestaan over de gezinsband en een DNA test onnodige vertraging en kosten met zich meebrengt.

Maar verzoekende partij wil er ook op wijzen dat zo er geoordeeld wordt dat een DNA test noodzakelijk zou zijn om twijfel over de afstammingsband met de kinderen op te klaren, deze test dient georganiseerd te worden binnen de wettelijke termijnen die voorzien worden door de gezinsherenigingsrichtlijn, i.e. maximaal 9 maanden.

In voorliggend geval werd er evenwel 11 maanden gewacht sinds het arrest van Uw Raad om gewoon maar te beslissen dat er een DNA test moet afgenomen worden. Dit maakt een schending uit van de wettelijk voorziene termijnen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij is het fundamenteel oneens met de praktijk om eerst een weigeringsbeslissing te nemen, alvorens tot een DNA test over te gaan. De Gezinsherenigingsrichtlijn en de Vreemdelingenwet voorzien in duidelijke termijnen en procedurele garanties en garanties met betrekking tot het hoger belang van het kind.

De richtlijn streeft een snelle procedure na. Er kan slechts een weigeringsbeslissing genomen worden eens er is komen vast te staan dat uit het aanvullende onderzoek blijkt dat er geen biologische afstammingsband is. Er is geen wettelijke grond om een weigeringsbeslissing te nemen in afwachting van aanvullend onderzoek.

De bestreden beslissing gaat echter verder en koppelt de noodzaak van het aanvullend onderzoek niet aan de twijfel over de afstamming, maar aan het voorleggen van recente medische attesten.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe de noodzaak van een DNA onderzoek zou duidelijk worden op basis van het voorleggen van medische attesten.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden."

Het valt niet in te zien hoe de procedure doorzichtig is wanneer het visum geweigerd wordt in afwachting van aanvullend onderzoek dat afhankelijk gemaakt wordt van recentere medische attesten terwijl er absoluut geen duidelijkheid bestaat over wat het verband is tussen de nood aan een DNA test en de medische attesten.

Verzoekende partij betwist niet dat verwerende partij de afgifte van een visum afhankelijk mag maken van het opnieuw voorleggen van recente medische attesten. Verzoekende partij betwist wel dat verwerende partij er 11 maanden over mag doen na 3 eerdere vernietigingen van Uw Raad om aanvullend onderzoek te vereisen en dit aanvullend onderzoek, DNA onderzoek neemt maanden in beslag, afhankelijk te maken van het voorleggen van medische certificaten die tegen de eventuele uiteindelijke afgifte van het visum al niet langer actueel zullen zijn.

Er is geen wettelijke grond om na meer dan 4 jaar wachten een DNA onderzoek afhankelijk te stellen van het voorleggen van medische attesten.

Er is geen wettelijke grond die toelaat om in plaats van het aanvullende onderzoek te voeren tijdens de wettelijke termijn die verwerende partij daartoe ter beschikking heeft, een weigeringsbeslissing te nemen met oog op het voeren van een aanvullend onderzoek na de weigeringsbeslissing.

Het houdt geen bevordering in van de gezinshereniging, maar een zoveelste vertraging en obstructie. Het is niet wettig, het is precair, het is traag, het is arbitrair, het is intransparant en het is niet billijk.

Er is ook geen enkele goede reden waarom verwerende partij 11 maand wacht na het vernietigingsarrest van Uw Raad om de noodzaak aan aanvullend onderzoek mee te delen. Dit had daags na het vernietigingsarrest kunnen gebeuren en verzoekende partij heeft daar ook verscheidene keren op aangedrongen.

Verzoeker verwijst ook naar arrest nr. 274 047 van 14 juni 2022 van Uw Raad waarin deze praktijk onwettig bevonden werd:

"3.11. De Raad treedt verzoekers ook bij in hun standpunt dat er, waar verweerder inzake de visumaanvragen de mogelijkheid openlaat om de gezinsbanden aan te tonen door middel van DNA-onderzoeken, niet reeds grond was om de aanvragen af te wijzen, nog voor deze onderzoeken konden worden doorgevoerd. Dit te meer nu in de bestreden beslissingen als dusdanig ook niet kan worden gelezen dat verzoekers de op hen rustende samenwerkingsplicht niet zijn nakomen of dat er sprake is van fraude. In dit verband merkt de Raad ook op dat het moeten indienen van nieuwe aanvragen voor de afgifte van visa lang verblijf met het oog op gezinshereniging op basis van de resultaten van de DNA-onderzoeken, zoals dit wordt aangegeven door verweerder op de terechtzitting, belangrijke gevolgen kan hebben voor de verdere procedure en de beoordeling van de aanvragen"

Verzoekende partij verwijst ook naar arrest nr. 250 255 van 2 maart 2021 van Uw Raad waarin het afhankelijk stellen van het voeren van een DNA test van het voorleggen van medische certificaten onwettig werd bevonden en waarin ook werd geoordeeld dat indien verwerende partij actuele medische certificaten wenst zij deze moet opvragen bij de betrokkenen en geen weigeringsbeslissing mag nemen om deze op te vragen:

"Verder kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd waar zij stellen dat zij niet begrijpen waarom het opstarten van een DNA procedure gekoppeld dient te worden aan het voorleggen van medische attesten en een uittreksel van het strafregister. Het ene staat volledig los van het andere.

Wel is het zo dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet vermeldt: "Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet."

Evenwel blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag reeds medische attesten hadden neergelegd. Aldus werd reeds voldaan aan deze voorwaarde. Indien de verwerende partij meent dat er thans nieuwe medische certificaten vereist zijn omdat er ten gevolge van het vernietigingsarrest van de Raad meer dan zes maanden verstreken zijn sedert de aanvraag, dan had ze dit moeten opvragen alvorens een weigeringsbeslissing te nemen".

Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest van Grondrechten, artikel 3, 6, 9, 10, 37 van het IVRK, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, de transparantieplicht, het doeltreffendheidsbeginsel, artikel 10, 10ter, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet."

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name:

- wat betreft de echtgenote: een foto van de huwelijksakte werd ingediend dat niet als document kan aanvaard worden; de huwelijksakte is opgesteld in het Arabisch wat geen officiële taal is in Eritrea en de huwelijksakte is niet vertaald en het om een niet-gelegaliseerde kopie gaat zodat de authenticiteit van het document niet kan achterhaald worden. Indien de voorgestelde DNA-test wat betreft de kinderen zou uitwijzen dat het om gemeenschappelijke kinderen met de referentiepersoon gaat, dan kan dit gelden voor een nieuwe beslissing. Een DNA-test kan evenwel maar opgestart worden als een nieuw medisch certificaat binnen de zes maanden wordt voorgelegd.

- wat betreft de kinderen: er wordt geen enkel document voorgelegd dat de verwantschap aantoont, doch het bewijs van afstamming kan geleverd worden door een DNA-test en bij positief resultaat kan dit worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing. Alvorens de DNA-procedure kan opgestart worden, moet wel een nieuw medisch certificaat voor beide kinderen binnen de zes maanden worden voorgelegd.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet, waarvan de relevante onderdelen als volgt luiden:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met

betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(..)

§ 2

(..)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(..)

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(..)

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

(...)"

Verder luidt artikel 12bis van de vreemdelingenwet als volgt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, (...).

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§3. (...)

§3bis (...)

§4. (...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§7. (...)”

Artikel 12bis, §§ 5-6, van de vreemdelingenwet betreft aldus de specifieke situatie van aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een gezinshereniger die de internationale bescherming geniet en met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de gezinshereniger naar België kwam en waarbij de aanvraag niet vergezeld gaat van officiële documenten die aantonen dat er is voldaan aan de in artikel 10 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. In dit geval wordt rekening gehouden met “andere geldige bewijzen” die in dit verband worden overgemaakt. Bij gebreke hieraan kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast, met name indien er geen officiële documenten “overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie” voorliggen, alsook geen “andere geldige bewijzen” en kan de verwerende partij elk noodzakelijk geacht onderzoek en aanvullende analyse laten uitvoeren.

De voormelde bepalingen zijn er derhalve op gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet op een andere manier als bewezen kan worden geacht.

2.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat de aanvraag al in oktober 2018 werd ingediend en meent dat de maximumtermijn voor het treffen van een weigeringsbeslissing, zoals voorzien in artikel 12bis, §2, van de vreemdelingenwet, overschreden is, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest C-706/18 van 20 november 2019 aangaande de termijn, zoals voorzien in artikel 12bis, §2, van de vreemdelingenwet, reeds geoordeeld heeft:

“Wat echter de procedureregels voor de indiening en de behandeling van het verzoek tot gezinshereniging betreft, bepaalt artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat dit verzoek vergezeld gaat van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Voorts bepaalt artikel 5, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn dat „[t]eneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, [...] de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

31 *Wat bovendien de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat, wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband*

blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen.

32 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten onderzoeken of de gezinsbanden die worden aangevoerd door de gezinshereniger of het lid van zijn gezin op wie het verzoek tot gezinshereniging betrekking heeft, werkelijk bestaan.

33 Wanneer het verzoek tot gezinshereniging aldus wordt ingewilligd, staat de betrokken lidstaat het gezinslid van de gezinshereniger de toegang tot het grondgebied toe en verstrekt hij hem een eerste verblijfstitel overeenkomstig artikel 13, lid 2, van richtlijn 2003/86.

34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

(...)” (eigen onderlijning).

Gelet op deze vaststelling en de primauteit van de Europese regelgeving dient de Raad de desbetreffende nationale regeling, *in casu* artikel 12bis, § 2, van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), buiten beschouwing te laten in zoverre het de verplichting inhoudt over te gaan tot de afgifte van een toelating tot verblijf omdat de beslissingstermijn niet werd geëerbiedigd ondanks het feit dat de derdelander niet voldoet aan de gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging, en dient te worden geoordeeld in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Hof van Justitie. Een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum omdat verwerende partij de maximumtermijn voor het treffen van een beslissing zou overschreden hebben, nadat de Raad een eerdere beslissing vernietigde, kan er niet toe leiden dat de aanvraag alsnog, zonder dat blijkt dat aan de in de wet voorziene voorwaarden is voldaan, moet worden ingewilligd.

2.7. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek voert, kan de Raad verzoekende partij volgen dat het motief, dat een foto van de huwelijksakte werd voorgelegd en dit niet kan aanvaard worden, geen stand houdt. Zo blijkt dat de advocaat van verzoekende partij op 10 november 2021 de dienst vreemdelingenzaken erop attent heeft gemaakt dat verzoekende partij wel degelijk een kopie van de huwelijksakte op de bevoegde ambassade heeft neergelegd met een Engelse vertaling. In zijn arrest nr. 269 663 van 14 maart 2022 heeft de Raad in essentie erop gewezen dat uit de reactie van de dienst vreemdelingenzaken op voornoemde mail niet bleek dat hetgeen gesteld door de advocaat zonder grond was. Nazicht van het thans voorliggend administratief dossier kan aan voornoemde vaststelling geen afbreuk doen. Er blijkt niet dat de verwerende partij bij de ambassade navraag heeft gedaan of hetgeen gesteld door de advocaat al dan niet klopte. Bij de voornoemde mail van de advocaat zitten daarnaast de vaccinatiebewijzen van de kinderen en een niet-vertaald stuk, waarvan de Raad bij gebrek aan tegenindicatie in het dossier aanneemt dat het gaat om de huwelijksakte, zoals gesteld door de advocaat in zijn mail.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de motivering tegenstrijdig is waar de verwerende partij enerzijds stelt dat de aanvraag enkel werd ingediend op grond van een foto, dat als huwelijksakte moet doorgaan, om anderzijds te stellen dat “*we enkel over een niet-gelegaliseerde **kopie** van de huwelijksakte beschikken*” (eigen markering), wat inhoudt dat de verwerende partij erkent dat er wel degelijk een kopie van de huwelijksakte werd neergelegd en niet slechts een foto.

Ook wat betreft het niet voorzien zijn van een vertaling, kan op nazicht van het dossier niet blijken dat deze motivering stand houdt. Ook op dit argument van de advocaat van verzoekende partij heeft de verwerende partij immers geen antwoord gegeven dat erop wijst dat er toch geen Engelse vertaling voorzien werd. Zonder dat blijkt dat bij de ambassade werd nagegaan of er al dan niet een Engelse vertaling werd voorgelegd – zoals opgemerkt door de Raad in zijn voornoemd arrest – motiveert de verwerende partij zonder meer dat er geen vertaling werd gevoegd. Dergelijk motief wordt niet ondersteund door de stukken uit het administratief dossier nu de verwerende partij niet is nagegaan of er al dan niet een communicatieprobleem was met de ambassade en aldus toch ook een vertaling was voorgelegd. Bijgevolg kan de verwerende partij, waar zij er in de nota met opmerkingen op wijst dat er geen vertaalde huwelijksakte in het administratief dossier zit, niet gevolgd worden om het motief terzake overeind te houden.

Verder brengt de verzoekende partij verschillende bronnen aan waaruit blijkt dat Eritrese documenten ook in het Arabisch kunnen worden opgesteld. De verwerende partij weerlegt dit niet in de nota met opmerkingen en er zijn geen indicaties in het dossier waaruit kan blijken dat hetgeen gesteld door de verzoekende partij incorrect is. Ook dit onderdeel van de motivering houdt geen stand.

2.8. Verzoekende partij erkent evenwel dat de voorgelegde kopie van de huwelijksakte niet gelegaliseerd werd. Zij stelt zelf dat *"In een dergelijke situatie (zij) in de onmogelijkheid (is) om haar huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie (WIPR)."*

Wat betreft de kinderen, betwist de verzoekende partij ook niet dat zij geen geboorteaktes heeft voorgelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat verzoekende partij (of haar advocaat) als verklaring daartoe gegeven heeft dat de kinderen geen geboorteaktes hebben omdat ze afkomstig zijn uit een landelijk dorp in Eritrea (zie mail advocaat van 10 november 2021).

Er liggen aldus geen officiële documenten voor die de verwantschap met de referentiepersoon aantonen.

2.9. Voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden in de situatie van gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet en waarbij de ingeroepen gezinsbanden reeds bestaan van voor deze vreemdeling naar België is gekomen, blijkt uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet dat is voorzien in een cascadesysteem. In beginsel dient de gezinsband met officiële documenten te worden aangetoond. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet rekening worden gehouden met *"andere geldige bewijzen"*. Indien ook dit niet mogelijk is, kan verwerende partij *"overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren"*. Overeenkomstig artikel 11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet mag in deze situatie de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt in dit verband nog gesteld als volgt:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip *"andere geldige bewijzen"* ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde omzendbrief het volgende:

"3. "Andere geldige bewijzen"

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen"

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

De "andere bewijzen" van de afstammingsband zijn, met name :

- Geboorteakte, geboortecertificaat, geboortetest;
- Huwelijksakte die is opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Affidavit;
- Nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt;
- Huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Uittreksels van de geboorteregisters;
- Vervangend vonnis;
- enz.

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

2.10. De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §§ 5-6, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, doc 51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt:

"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Artikel 11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts als volgt:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie”.

Deze bepaling vormt eveneens een omzetting van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich over deze bepaling gebogen in zijn arrest C-635/17 van 13 maart 2019:

“Onderzoek door de bevoegde nationale autoriteiten van een verzoek om gezinshereniging
52 *Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten verrichten, volgt uit zowel artikel 5, lid 2, als artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat die autoriteiten over een beoordelingsmarge beschikken, met name bij het onderzoek van de kwestie of er al dan niet sprake is van gezinsbanden, en dat die beoordeling moet plaatsvinden overeenkomstig het nationale recht (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 59, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74).*

53 *De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).*

54 *Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).*

55 *Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).*

56 *Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).*

57 *De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81).*

58 *Voorts moet rekening worden gehouden met artikel 17 van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (arresten van 9 juli 2015, K en A, C-153/14, EU:C:2015:453, punt 60, en 21 april 2016, Khachab, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 43), waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 64).*

59 *Mitsdien dienen de bevoegde nationale autoriteiten bij de uitvoering van richtlijn 2003/86 en de behandeling van verzoeken om gezinshereniging met name een individuele beoordeling te verrichten, waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van het geval en waarbij, indien nodig, bijzondere aandacht wordt besteed aan de belangen van de betrokken kinderen en aan het streven om het gezinsleven te bevorderen. Omstandigheden als de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in*

het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn, kunnen in het bijzonder van invloed zijn op de omvang en de intensiteit van het vereiste onderzoek (zie in die zin arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 56). In elk geval en zoals gepreciseerd in punt 6.1 van de richtsnoeren mag een factor afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden.

Verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid 60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen.

Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden

gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan.

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet, gelezen in het licht van het voormelde arrest van het Hof van Justitie, laat geen twijfel bestaan over de vaststelling dat een aanvraag gezinshereniging van een vermoedelijke echtgenoot en van de vermoedelijke minderjarige kinderen van een erkend vluchteling niet mag worden geweigerd louter wegens het ontbreken van officiële bewijsstukken.

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken, aanvaardt de verwerende partij dat een niet-gelegaliseerde kopie van de huwelijksakte werd voorgelegd. De motieven dat het gaat om een foto, dat het is opgesteld in de Arabische taal en dat de huwelijksakte niet vertaald is, houden, in het licht van de bespreking hoger, geen stand. Deze beoordeling is niet correct nu zij niet gedragen worden door de inhoud van het administratief dossier.

Verder blijkt dat, wat betreft de kinderen, verzoekende partij een uitleg heeft gegeven waarom geen geboorteaktes konden worden voorgelegd en werden in de plaats van de geboorteaktes vaccinatiebewijzen van de kinderen voorgelegd. Op deze vaccinatiebewijzen, afgeleverd door het Eritrese ministerie van gezondheid, staan ondermeer de naam van de kinderen, hun geboortedatum en de naam van hun moeder.

De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij, als Eritrese vrouw die momenteel met haar twee kinderen in Ethiopië verblijft, wel in de mogelijkheid moet zijn om officiële documenten van de gezinsbanden voor te leggen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan ook niet blijken waarom de verwerende partij de voorgelegde documenten niet aanvaardt als *“andere geldige bewijzen”* in het licht van de al aanwezige elementen in het dossier, waaronder de verklaringen van de referentiepersoon bij haar verzoek tot internationale bescherming aangaande haar gezinsleden, de voorgelegde whatsapp-berichten en foto's en de blijkens het administratief dossier op 21 oktober 2022 doorgestuurde bewijzen van de reis van de referentiepersoon naar Ethiopië waar de verzoekende partij en de kinderen verblijven.

2.11. Door het verzoek om gezinshereniging af te wijzen zonder over te gaan tot een (correcte) beoordeling van de *“andere geldige bewijzen”* overeenkomstig artikel 12bis §§ 5 en 6, schendt de bestreden beslissing artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

2.12. Het betoog van de verwerende partij waar zij erop wijst dat de weigering genomen werd onder voorbehoud van een DNA-test, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling. De Raad merkt daarbij op dat de bestreden beslissing wel degelijk een weigeringsbeslissing betreft en niet blijkt dat de verwerende partij, wanneer zij op correcte wijze bij de laatste stap in het cascadesysteem terechtkomt, al een weigeringsbeslissing kan nemen, ook al is dat onder voorbehoud van een DNA-test. Lezing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet doet besluiten dat dergelijke analyse wordt gedaan in het kader van het onderzoek van de aanvraag en niet na afwijzing van de aanvraag. Daarnaast ziet de Raad ook niet in waarom *in casu* de opstart van de DNA-analyse afhankelijk wordt gesteld van het voorleggen van een nieuw medisch certificaat. Zoals blijkt uit de aanvraag, heeft verzoekende partij bij de aanvraag de benodigde medische certificaten voorgelegd en toont de verwerende partij ook niet aan dat de verzoekende partij niet is tegemoet gekomen aan haar vraag van 29 juni 2021 om nieuwe medische certificaten voor te leggen. De Raad verwijst weerom naar zijn arrest nr. 269 663 van 14 maart 2022, zoals hoger reeds aangehaald. Er blijkt niet dat de verzoekende partij haar samenwerkingsplicht niet is nagekomen. De Raad kan de verzoekende partij volgen dat niet blijkt waarom de opstart van de DNA-

analyse – voor zover de verwerende partij terecht tot deze stap in het cascadesysteem zou komen, wat thans evenwel niet blijkt gelet op de bespreking hoger – vereist dat eerst nieuwe medische certificaten worden voorgelegd.

Verder blijkt ook nog dat de verwerende partij gedurende de behandeling van de aanvraag na het voormelde vernietigingsarrest nagelaten heeft de verzoekende partij in kennis te stellen van het feit dat er nieuwe medische certificaten moesten voorgelegd worden, laat staan om een DNA-analyse te kunnen opstarten. Zo blijkt dat de advocaat van verzoekende partij, nadat hij op 1 december 2022 - en dus na het treffen van de bestreden beslissing, doch op een ogenblik dat de verwerende partij nog geen kennisgeving had gedaan van de weigeringsbeslissing - het bericht kreeg dat *“Het dossier werd heropend en we hebben alleen nog nieuwe medische certificaten nodig voor de moeder en haar 2 kinderen”* er aldus terecht van kon uitgaan dat verzoekende partij daartoe snel zou worden uitgenodigd. Evenwel heeft de advocaat van verzoekende partij de verwerende partij op 21 december 2022 er moeten attent op maken dat verzoekende partij nog steeds geen uitnodiging had gekregen om de medische attesten te laten opstellen. Ook op 23 januari 2023 heeft de advocaat nogmaals geïnformeerd wat de stand van zaken is. Andermaal benadrukt de Raad dat dit een logische reactie van de advocaat van verzoekende partij is nu hij, noch verzoekende partij op dat moment wisten dat er al een weigeringsbeslissing was genomen en er aldus van uit mochten gaan dat eerst een officiële vraag aan de verzoekende partij zou volgen tot het voorleggen van de nieuwe medische certificaten waarna snel een beslissing zou volgen. Pas op 1 februari 2023 komt dan de reactie dat er al een weigeringsbeslissing is genomen onder voorbehoud van een DNA-test die pas een aanvang kan nemen wanneer nieuwe medische certificaten worden voorgelegd. Het is aldus pas na het treffen van de bestreden beslissing dat verzoekende partij op de hoogte werd gesteld van de voorwaarde om nieuwe medische certificaten voor te leggen, en dit dan nog om een DNA-analyse te laten aanvangen, en niet tijdens de loop van het onderzoek van de aanvraag. Verzoekende partij werd aldus niet in de mogelijkheid gesteld om tijdens het onderzoek van de aanvraag nieuwe medische certificaten voor te leggen, maar werd opnieuw geconfronteerd met een weigeringsbeslissing.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat dergelijk handelen getuigt van kennelijke onredelijkheid in hoofde van de verwerende partij.

2.13. De vastgestelde schending van het redelijkheidsbeginsel als van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelenonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak tot verdere bespreking daarvan.

2.14. Waar de verzoekende partij *in fine* van het verzoekschrift nog het bevelen van voorlopige maatregelen vordert, wijst de Raad erop dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoe dan ook vereist dat een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt ingediend bij een afzonderlijk verzoekschrift, hetgeen niet het geval is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2022 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER